

Bogár László: Ádám karácsonya

2020 december 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Mondottam, ember: küzdj és bízva bízzál!

A legnagyobb unokám módfelett izgalmas házi feladatot kapott a karácsonyi szünetre, azt kellene szavakba öntenie, hogy vajon miként írta volna meg Madách Imre Az ember tragédiájának elképzelt budapesti színét.

És valóban, van-e merszünk belegondolni abba, hogy miképpen ismétlődne a Tragédia minden szín során új alakban megjelenő szellemi alampintázata, ha a mai Budapesten élnek át mindezt f?h?sei ebben a vírus sújtotta sötét és komor adventben?

Ehhez először is talán azon kellene eltöprengenünk, hogy mi is ez a szellemi mintázat, az emberi lét milyen mélységeinek milyen kihívásaira is próbál választ találni Lucifer és az első emberpár a Tragédia különböző színeiben. Nos, ezt a mintázatot talán úgy lehetne kifejezni, hogy az ember legpontosabb és legmélyebb meghatározása az, hogy az ember maga a meghatározhatatlanság, a mindig mássá levés. És azért ez az egyetlen „pontos” meghatározás, mert maga a létezés ilyen természetű, és lévén az ember is egy a létezők közül, ő maga is e lét alampintázatának a lenyomata. Igaz, tudomásunk szerint az egyetlen olyan létező, akinek tudomása van a saját, időben és térben korlátozott életén túli, az időben és térben végtelen létezésről is. És hogy még bonyolultabb legyen, mindjárt hozzáilleszhetnénk ehhez Jean-Baptiste Alphonse Karr híres maximáját, miszerint plus ça change, plus c'est la même chose, vagyis minél inkább változik, annál inkább ugyanaz marad. Lucifer éppen erre építi állandó cinikus figyelmeztetését, hogy az életnek sem értelme, sem célja nincs, és nem is lehet, vagy ha mégis van, az a lázadás, a lázadás a látszólag céltalan és értelmetlen élet Teremtőjével és a Teremtés rendjével szemben. És hogy e destruktív szemléletének és erre épülő tervének szolgálatáért tegye az első emberpárt, mindjárt „használati utasítást” is ad mindehhez, amikor arra biztatja őket, hogy hagyjanak fel az okoskodással, „a tett halála az okoskodás”.

Az egymást váltó, egymásból következő színekben a létezés, az emberi létezés lehetséges szerveződései formáit járják végig emberseink. Ám a mintázat mindenütt ugyanaz, felívelő, majd összeomló remények, bármilyen lelki, erkölcsi, szellemi alapra is épülnének ezek a létszerveződései formák, az eredmény mindig ugyanaz, a teljes kudarc. A szép és nemes (vagy inkább csak annak látszó) elvek „szövedéke mindig felfeslik valahol”, és kiderül, hogy noha az emberi lélek kedves, békés, nyugodt, megértő szeretetre vágya leginkább, ehelyett állandósuló háborúba, kegyetlen, gyilkos, pusztító indulatba torkollik minden próbálkozás. Az antik demokrácia athéni színében kiderül, hogy a nép csak cinikus hivatkozási alap, és öntudatlan masszává gyúrva használják fegyverként a „nem létező” sötét erőket. És akiben volna még tudás, bátorság, akarat, az is szükségszerűen elbukik e hiábavaló küzdelemben. Róma bukása megmutatja azonban, hogy „eből szerzett jószág ebőlvész el”, hogy az élvezetek végtelen tengerébe fulladnak a gátlástalan „anyagfelhalmozók”, és hogy minden nemzet támasza és talpköve a tiszta erkölcs. Ám hiába jön a kereszténység „tiszta erkölcsé”, ha e „nem létező” világerő ezt is pusztításra használja fel. Akkor jöjjön hát újra a már modernizált demokrácia, hátha tanult már Athén óta bukásaiból az ember. És hát, mint a párizsi színből kiderült, valóban tanult. E tanulásának legfontosabb eredménye nem más, mint a guillotine, amely a hagyományos ügyetlenkedő és alacsony hatékonyságú kisüzem helyébe a nagyüzemi tömeggyilkolás jakobinus terrorját hozza el az emberiség számára. Akkor tehát Párizsból menjünk tovább Londonba, ahol a jakobinusok gyilkos erőszak-energiái már nem csúfítják el az elegáns felszínt, van itt minden, szabadság, demokrácia, fejlődés, lendület, de legfontosabban látványosságok tömege. Egész addig és annak, aki és amíg engedelmesen belesimul e rejtetten pusztító rendbe, ám azonnal megmutatja magát a rend acélkarmának gyilkos ereje, ha valaki kilép belőle. Az így végigjárt történelem itt aztán véget is érhetne, hisz ha minden logikailag egyáltalán elképzelhető szerveződései mód látványosan csődöt mondott, ugyan miben reménykedhetne még a magára maradt lélek. A végidőket felidéző haláltánc jelzi is, hogy az emberiség már csak látványosságra vágyó ontológiai katasztrófaturista saját temetésén. Azért tegyünk még egy próbát, gyözködi magát a már negyvenévesen is egy aggastyán életterheit egyre elcsigázottabban cipelő Madách, lássuk, hogy egy „plusz egyedik” színben mit hozhat magával a jövő. S ugyan mi mást hozhatna a falanszter színben, mint a mesterséges intelligencia szingularitásba torkoló mátrixvilágát zseniálisan megsejtő szerző reményeinek végső összeomlását.

Talán nem is egy budapesti szín kívánczogna hát ide, hanem ennek az egész globális szép új világnak és e világ Európájának a színe, amelyben, mint egy régóta túlhasznált autó olajteknőjében a halálosan fáradt olaj szennyes sötét mocskában próbálná felismerni utolsó önvalóját a maradék emberiség. Ahol, ahogy a sláger szövege mondja, mindenki siet, mindenki megy, mindenki senkije mindenkinek. A lélek most vacog itt ebben az Istenétől eltávolodó világban, s arra vár, hogy eljőjön a Fény. Hogy felhangozzék a Teremtő szövege: „Mondottam, ember: küzdj és bízva bízzál!” De miben és miként bízhatnánk, és miért küzdenénk még itt? A magát anyának érző örök Éva testében hordozott új életbe vetett hit mutathatná meg, hogy a keresztény európai fehér ember rádöbben, hogy unott hedonizálása így a végéhez közelít. Áldott, reményeket hozó karácsonyt kívánok mindenkinek!

(A szerző közgazdász)

www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló